

JOHDANTO

Bath, Englanti — 1985

Tiedän mitä on olla unessa ja tiedän mitä on olla hereillä. Olen täysin hereillä. Tiedän tarkalleen missä olen ja voin nähdä selkeästi mitä kello on — kaksi aamuyöllä. Katuvalon hehku ja avoin päätyikkuna, jonka verhot on vedetty sivuun tarkoittavat, että huoneeni on täysin valaistu. En vain osaa selittää sitä, minkä näen.

Asun yksin yläkerran huoneistossa idyllisessä kylässä Bathin laitakaupungissa. Minua ei ole koskaan häirinnyt tai hermostuttanut asua yksin asunnossani. En ole pelokas henkilö. Nautin itsenäisyydestäni. Olen itse asiassa usein tähän aikaan yöstä yksin ulkona tutkimassa varjoisia kukkuloita ja Bathin golferhon kauniita avoimia väyliä ja otan sisääni pitkiä henkäyksiä kosteaa keskiyön ilmaa. Palaan yleensä kotiin noin puoli kahdelta lämpimälle yömyssylle ja könyän sänkyyn kahden maissa. Siitä on muodostunut rutiini. Minua ei huoleta pätäkäkään olla yksin ulkona yöaikaan. Miksi pitäisi? Olen kaksikymppinen ja voittamaton.

Pidän verhot auki ja ikkunan raollaan, jotta raikas ilma pääsee virtaamaan sisään ja kohentaa yöunia. Aivan talon ulkopuolella sijaitseva katuvalo varmistaa, että koko huoneeni tulvii pehmeää valoa. Mutta tänä yönä lämpimän oranssissa hehussa liikkuu jotain, enkä ymmärrä mitä katselen.

Voin nähdä viisi *jotain* aivan sänkyäni jalkopäässä. Ne seisovat vierekkäin päätyikkunan edessä. Hahmot ovat lyhyitä, harmaita, lähes läpikuultavia ja liikkuvat juuri riittävästi osoittaakseen minulle olevansa eläviä — mutta ihmisiä ne eivät ole.

Tiedän ääneni pettävän ja suhisen niille kuiskaten: *“Jeesuksen nimeen, ulos!”*

Olen kaksikymppinen, mutta olen vetänyt peiton ylleni kuin kaksivuotias ja tärisen kuin haavanlehti. Äkkiä en olekaan enää voittamaton — olen kauhuissani.

1 MITÄ PAULILLE TAPAHTUI?

Canberra, Australia — 2020

Olen juuri riisuutunut suihkua varten kun Skypen terhakat äänet saavat minut panikoimaan yläkertaan pyyhe lanteillani. Minulla ei todellakaan ole aikaa häiriöihin juuri nyt. Olen pian suorassa lähetyksessä ja haluan valmistautua. Miksi se soi jo nyt, kun haastattelun on tarkoitus alkaa vasta puolen tunnin kuluttua? Vastaan hikoillen ja hengästyneenä.

“Lähetykseen astuu mukaan suoraan aina Australian Canberrasta asti Paul Anthony Wallis, mytologioiden tutkija ja ristiriitaa herättäneen uuden Pako Paratiisista -kirjan kirjoittaja. Paul, tervetuloa Zone 51 -ohjelmaan. Miten voit tänään?”

Yritän parhaani mukaan saada hengityksen tasaantumaan ja kuulostaa luontevalta ja tyyneltä:

“Kiitos Tim ja Jay. Hienoa olla seurassanne. Minä... luulin, että keskustelumme alkaa vasta puolen tunnin kuluttua!”

“Niin”, he nauravat. “Kellojen siirtäminen on saanut kaiken sekaisin! No Paul, kirjasi on hännännyt herhiläiset esiin pesästään, vaikka pari vuotta sitten olit seurakuntasi parissa toimiva

*tavallinen pastori, tai itse asiassa korkea-arvoinen kirkonmies
— arkkidiakoni! Mikä sai sinut innostumaan mytologioista ja
muinaisista muukalaisista?”*

Istun sängyn laidalla, pyyhkeeseen kietoutuneena ja kiitän onnentähtiäni, että kyse on pelkästä äänihaastattelusta. Olemme pian etenemässä itse aiheeseen ja kaikki muistiinpanoni ovat toisessa huoneessa. Voinko vetää kaksituntisen haastattelun ilman niitä? Onko keski-ikäinen mieleni valmis haasteeseen? Tuntuu, että olen viime aikoina haeskellut sanojani entistä enemmän, aloittanut lauseen ja sitten joutunut tosissani ponnistelemaan päättääkseni lauseen johdonmukaisesti. (Kolmella lapsella ja huonoilla yönillä saattaa olla oma osansa.) En todellakaan halua, että sumuinen muistini pettää haastattelun aikana ja tunnen oloni haavoittuvaksi pyyhe lanteillani ilman muistiinpanojani. Mutten ole suinkaan ensimmäistä kertaa sellaisten kysymysten kohteena, joissa lopulta on kyse pelkästään omasta polustani. Kyse on löydösten sarjasta, joka on mullistanut urani, asettanut maineeni vaakalaudalle ja muuttanut koko elämäni suunnan. Kyse on omasta tarinastani. Pysytyn siihen. Joten aloitamme.

Naureskelemme sille kuinka frisbee-vamma piti minut sairauslomalaisena viikkokausia ja antoi aikaa perehtyä tutkimuksiini ajotiemme päässä olevaan konttiin lukkiutuneena. Keskustelemme siitä kuinka olin odottanut vuosikausia päättääkseni porautumaan joihinkin loogisiin ja moraalisiin ongelmiin Raamatun luomiskertomuksen tutuissa tarinoissa. Kuka tahansa tarinoihin tutustunut tietää mitä tarkoitan. Joten käyn läpi luomistarinan johtolankoja, jotka osoittavat vielä vanhempaan kertomukseen, joka on piilotettu näkyville tekstin sekaan.

Seuraavaksi käyn Timin ja Jayn kanssa läpi eri avainsanojen käännösongelmia ja osoitan, että se, minkä Raamattu kääntää “Jumalaksi”, kääntyy paljon paremmin “vaikutusvaltaisiksi”. Selitän:

“Tämän vaihdoksen jälkeen luomistarinan tutut tarinat paljastavat pian mistä niissä todella on kyse. Ne ovat yhteenveto vanhemmista tarinoista – muinaisten sumerilaisten, babylonialaisten, akkatialaisten ja assyrialaista mesopotamialaisista kertomuksista. Eikä niissä ole suinkaan kyse Jumalasta. Ne kertovat kaukaisista esivanhemmista, jotka törmäävät toisen planeetan vierailijoihin – taivaan väkeen – maan ulkopuolisiin vierailijoihin, jotka saapuivat kolonisoimaan planeettamme ja puuttumaan evoluutioomme, jotta meistä tulee parempaa työvoimaa.”

Tärisen ilmastonin viileässä virtauksessa ja yritän vakauttaa ääneni puhumalla kovempaa. En halua vaikuttaa ahdistuneelta ja hermostuneelta, kun todellisuudessa olen joutumassa vain lämpöshokkiin.

“Paul, kristinuskon kahden vuosituhannen ja juutalaisuuden yli kolmen vuosituhannen jälkeen kuinka todennäköistä on, että täysin odottamatta saapuu joku satunnainen australialaistutkija ja toteaa: ‘Hei kaikki! Olette ymmärtäneet sen täysin väärin! Minä olen selvittänyt sen! Raamattu ei oikeasti käsittele Jumalaa lainkaan. Siinä on kyse muukalaisista.’ Kuinka uskottavaa tämä on?”

Olen odottanut tätä kysymystä ja tunnen energiani kohoavan.

*“No Tim, jos todella olisin ensimmäinen tällaista väittävä, niin kyllä, yhden jos toisenkin kulmakarvan kohoaminen olisi varsin oikeutettua. En kuitenkaan ole ensimmäinen. Jo kristinuskon alkuaikoina oli muutama varsin huomattava kirkkoisä, jotka olivat täysin sujut sellaisen ihmisen alkuperäselityksen kanssa, jonka tarjoan *Pako Paratiisista* -kirjassa.*

Tarkoitan Justinos Marttyyrin, Klemens Aleksandrialaisen, Origeneen ja Markionin kaltaisia henkilöitä. Eivätkä he saaneet näitä ajatuksia mesopotamialaistarinoista – vaan Platonilta.

Platon oli kertonut jo neljä vuosisataa ennen Jeesusta muinaisen maailman muukalaisista, jotka saapuivat muokkaamaan esi-isiamme. Hän kutsui niitä ‘Jumalan lapsiksi’. Hän ei eritellyt keitä he ovat tai mistä he tulevat, vaan kertoi ainoastaan, että he saapuivat ja muokkasivat esi-isiamme tietoisuutta ja älyä korkeammalle tasolle. Platon kirjoitti myös jostain toisesta ryhmästä universumissa. Hän puhui toisista, jotka ovat kehittyneempiä kuin me. Hänen mukaansa he elivät pidempään, olivat älykkäämpiä ja tiesivät paljon ulkoavaruudesta. Lisäksi hän kertoi heidän eläneen taivassaarilla.

Samalla Platon paljasti, että Maa on avaruudessa leijuva pallo, joka aina tasaisin väliajoin joutuu avaruuden eri kapaleiden iskun kohteeksi, mikä puolestaan saattaa laukaista sukupuuttoon johtavia tapahtumia. Platon ilmaisi, ettemme ole suinkaan tämän planeetan ensimmäinen sivilisaatio. Muutaman vuosituhatvuoden välein tapahtuu jotain mikä laittaa meidät aloittamaan käytännössä nollapisteestä.

Mainitsemani kirkkoisät olivat todella kiinnostuneita Platonista ja tiesivät kaiken mitä hän opetti muukalaisten väliintuloista ja menneistä sivilisaatioista eikä heille tuottanut ongelmia tukea voimakkaasti Platonin ajatuksia. Tämä nos-

ti kaikki nämä aiheet pöydälle ja teki niistä osan varhaisen kristinuskon valtavirtakeskustelua.

En ole siis suinkaan ensimmäinen. Palautan vain pöydälle asioita, jotka alkuvaiheissa olivat osa yleistä keskustelua – ja kuuluisivat olla nykyäänkin.”

Saatoin tuntea sydämeni sykkeen palaavan normaaliksi ja aloin päästä vauhtiin, vaikka huone tuntuikin hieman liian viileältä. Toivottavasti en kuulosta liian hyökkäävältä. Jo muukalaisaihe itsessään riittää saamaan kuuntelijat perääntymään tai käymään puolustusasemiin. Olen varsin tietoinen, että kuulija kyseenalaistaa automaattisesti sellaisen puhujan mielenterveyden, joka uskaltautuu muukalaisaiheen pariin. En voi loukkaantua siitä, sillä se on ollut haastava mielenmuutos itselleni viime vuosina. On paljon vaadittu odottaa kuulijoilta tämän käänteen hyväksymistä parin tunnin haastattelun aikana.

Ennen omaa käännettäni elin ja työskentelin 33 vuotta kristillisen palvelustyön maailmassa, josta suuren osan toimin jonkinlaisena *“seurakuntatohtorina”*. Kuten monet muutkin tällä alalla, minäkin sain osani paranormaaleista kokemuksista. Onnistuin tosin jotenkin aina tulkitsemaan minkä tahansa poikkeuksellisen kohtaamisen jumalalliseksi, inhimilliseksi, demoniseksi tai psykiatriseksi. Kaikki kohtaamani sopi tavalla tai toisella johonkin näistä neljästä laatikostani. Teologiastani ei ollut jostain syystä koskaan löytynyt paikkaa muunlaisille entiteeteille tai universumin muulle älylliselle elämälle. Minulle olikin paljastavaa oivaltaa, että esivanhempamme omaksuivat paljon hienovaraisemman ajattelun näiden kysymysten suhteen kuin olin koskaan voinut kuvitella.

“Mutta Paul, jos esivanhempamme tiesivät muukalaisentiteeteistä kauan sitten, miten kaikki tämä tietous päätyi unholaan?”

Hyvä kysymys. Siinä on paljon unohdettavaa. Seuraavassa oma pikainen listaukseni aiheesta:

- Se määrättiin ulos juutalaisuudesta kymmenessä käskyssä.
- Se editoitiin pois heprealaiskirjoituksista 500-luvulla eaa.
- Se hylättiin varhaiskirkossa ajanlaskun ensivuosisadoilla.
- Rooman keisari Theodosius I kriminalisoi sen vuonna 381 ja todisteet kätkeettiin Nag Hammadin luoliin.
- Espanjalais- ja portugalilaiskonkistadorit takavarikoivat ja poltattivat sen todisteet Keski- ja Etelä-Amerikan kirjastoista 1400-luvulla.
- Roomalais-katolinen kirkko poltti sen kannattajia roviolla 1500-luvulta lähtien.
- Viime aikoina se on vaimennettu presidentti Trumanin toimesta, joka allekirjoitti vuonna 1947 kansallisen turvallisuuslain ja sama hiljentämispolitiikka on jatkanut hellittämättömästi aivan viime vuosiin saakka, jolloin Yhdysvaltain puolustusministeriö on paljastanut useita salaisuuksia.

“...joten Jay, olet oikeassa – unohtamista on tapahtunut paljon eikä mikään siitä ole ollut vahinko.”

Oivalsin käsitelleeni aiheen melko nopeasti sellaisen kannalta, joka ei ole koskaan perehtynyt tähän virallisen “*unohtamisen*” historiaan. Mutta ei hätää, palaan aiheeseen yksityiskohtaisesti seuraavissa luvuissa.

Samalla käsittelen myös sitä, kuinka muukalaisväliintulon elävä muisto on selviytynyt tältä historialliselta tukahduttamiselta alkuperäiskansojen muistissa — kansanperinteessä tai mytologiassa. Kun kaivaa esiin uutisotsikoiden ulkopuolelle jätettyä materiaalia esivanhempiemme tietoudesta, mytologiat ja muinaiset kertomukset ovat kaikkein tärkein lähde.

Esivanhempiemme muisto säilyi näissä ruohonjuuritarinoissa sukupolvelta toiselle. Jaan tulevilla sivuilla sekalaiset muistiinpanoni aiheesta ja saatte joitain ällistyttäviä esimerkkejä *“esi-historiallisesta muistista”*, joka pulpahtelee pintaan eri kulttuureissa ympäri maailmaa.

“Joten Paul, olet 33-vuotisen palvelusurasi jälkeen astunut rohkeasti sinne, minne vain harvat pastorit ovat uskaltaneet sinua ennen. Olet epäilemättä aiheuttanut närää useissa henkilöissä matkan varrella. Kuinka monta kollegaa ja ystävää olet menettänyt julkaisemalla tämän materiaalin?”

Hyvä kysymys tämäkin. En itse asiassa kovin montaa. Rehellisesti, alettuaani esiintyä George Nooryn *Coast to Coastin* ja Sean Stonen *Buzzsaw 2020:n* kaltaisissa haastatteluissa ja podcasteissa olen ällikällä lyöty siitä katkeamattomasta kirjeiden, sähköpostien ja viestien tulvasta, joiden lähettäjät ovat kaikenlaisia ihmisiä, kaikki äärimmäisen helpottuneita kuullessaan tyynen äänen puhumassa muukalaiskontakteista, niin muinaisista kuin nykyisistäkin. Kuulijat ovat kaikenikäisiä ja kaikilta elämänaloilta — tieteilijöitä, insinöörejä, hoitajia, opettajia, poliiseja, puolustusvoimien henkilöstöä, tutkijoita, terapeutteja ja pastoreita. Monet heistä ovat kokeneet oudon ilmiön, joka ei asetu perinteisiin lokeroihin. Kuulen lähikontakteista, alushavainnoista, vuorovaikutuksesta eri entiteettien kanssa, jopa sieppauksista. Hyvin nöyräksi minut tekee kun kuulen aika ajoin yli kuusikymppisten miesten toteavan jotain seuraavanlaista:

“Olen kertonut vaimolleni ja sille toiselle henkilölle, joka oli seurassani kohtaamisen sattuessa, mutten yhdellekään muulle elävälle, hengittävälle sielulle viiteenkymmeneen vuoteen.”

Niin voimakas on häpeän ja naurunalaiseksi joutumisen pelko, ja kuitenkin kaikkien näiden vuosikymmenten jälkeen minulle kirjoittaneiden täytyi silti löytää joku jolle puhua. Heidän täytyy edelleen prosessoida sitä, mikä ikinä heille tapahtuikaan kauan, kauan sitten.

Kuunneltuani tällaisia tapauksia olen alkanut tuntea entistä suurempaa poltetta näitä aiheita ympäröivän tabun murtamiseen. On selvää, että me vain köyhdytämme ymmärrystämme universumista, jos nolaamme hiljaiseksi jokaisen, joka jakaa poikkeuksellisen kokemuksensa. Tiedelöydösten historia osoittaa loppujen lopuksi, että poikkeukset ovat ystäviämme — jos haluamme ymmärtää todellisuuttamme tarkemmin. Meidän tulee vain olla valmiita nostamaan valmiit oletuksemme ja uskomuksemme hetkeksi takaisin pöydälle ja kuunnella avoimin korvin joitain selontekoja ja kokemuksia, jotka saattavat olla hämmentäviä, haastavia ja vaikeasti ymmärrettäviä.

“Paul, miksi tämä on sinulle niin tärkeää? Eikö sinun olisi parempi pitää leuka rinnassa ja spekulointisi omana tietonasi? Mikä tekee siitä niin tärkeää? Onko sinulla ollut henkilökohtaisia kokemuksia?”

Jos olisit kysynyt tämän kysymyksen vain muutamaa kuukautta aiemmin, olisin vastannut yksinkertaisesti: *“Ei.”* Vertailtuani nyt niin monien kokijoiden kokemuksia voin tuntea, miten jokin kytee takaraivossani. Siellä on levoton muisto, joka haluaa esiin. En vain osaa käsitellä sitä ja huomaan olevani täysin valmistautumaton Timin kysymykseen. Yritän parhaani mukaan miettiä vastausta lennosta ja änkytän jotain. Mikä ikinä oma kokemukseni onkaan, voin todeta jakavani syvää myötätuntoa kaikkien niiden kanssa, jotka jakavat tarinansa minulle.

Kuten Tim on päätellyt oikein, kaikki eivät suinkaan ole ilahtuneita siitä, että astun tälle ristiriitaiselle alueelle. Ja kyllä, olen saattanut menettää pari ystävää. Kaksi kollegaani kertoi minulle hiljattain *Pako Paratiisista* julkaisuun liittyen:

“Paul, pysytään ystävinä, mutten lue kirjaasi.”

Jotkin aiemmin vapaat ja helpot ystävyudet eivät ole kenties enää aivan niin vapaita ja vaivattomia. *“Mitä Paulille on tapahtunut?”* tai *“Mitä jos Paul sabotoi uskoni?”* -tyyppiset pelot ovat pitäneet jotkut ystäväni askeleen kauempana kuin aiemmin. Muukalaisaiheen käsittely voi epäilemättä olla jossain määrin eristävää. Joidenkin äärifundamentalistien kanssa ei ole mitään mahdollisuuksia tyyneen keskusteluun. Tässä miljöössä oleville olen susi lampaan vaatteissa. Olen *“täynnä Lusiferin ylpeyttä”* tai *“houkuttelen muita helvetin syövereihin”*. *“Tarvitset Jeesusta, äijä!”*, kuului eräs vastaus ja toinen: *“Idiootti, avaa Raamattusi ja lue se!”*

Haluan luonnollisesti puolustaa itseäni. Haluan kertoa pa-nettelijoilleni:

“Ei, olette väärässä minun suhteeni! Olen ollut uskovainen 17-vuotiaasta lähtien, enkä ole pelkästään lukenut Raamatun lukemattomia kertoja, vaan palvellut 15 vuoden ajan teologi-sena kouluttajana. Olen opettanut pastoreille hermeneutiikan (muinaisten tekstien – erityisesti Raamatun – tulkintaa) pe-riatteita.”

Haluan vastata, että olen suunnitellut pastoreille koulutus-ohjelmia, palvellut seurakuntien vianetsijänä sekä Australian anglikaanisen kirkon arkkidiakonina. Olen aidosti uskova-

nen! Joidenkin on kuitenkin automaattisesti mahdoton tunnustaa henkilöä, joka hyväksyy muukalaisten mahdollisuuden. *5th Kind TV* -kollegani Tony vitsaili, että minun täytyisi painattaa t-paita, jossa lukee: *“Menetin heidät ‘taivaan väen’ kohdalla!”*

“Joten kyllä Tim, täytyy myöntää, että tällaisella on hintansa, mutta teen sen, koska se on osa polkuani. Haluan tietää totuuden. Ja addiktiivisena kirjoittajana minun on vain pakko jakaa polkuni muiden kanssa.”

Kirjaudun ulos haastattelusta. Istun edelleen sänkyni reunalla pyyhe lantiollani. Uskon pärjänneeni kohtalaisesti ilman muistiinpanojani, jotka lepäävät edelleen kärsivällisesti odottaen toisessa huoneessa. Juontajat olivat oikeassa siitä, kuinka kummallisilta väitteeni ensi kuulemalta kuulostavat ja yleensä olen mielissäni kun voin ottaa rauhallisesti ja selittää kiinnostuneille niistä askeleista, jotka ovat vieneet minut turvallisesta ja ennustettavasta pappismaailmasta maailmannäyttämölle käsittelemään ristiriitaista aihetta.

Ensimmäisen kirjani alaotsake kysyy: *“Opettaako Raamatun luomistarina, että ihmiset ovat Jumalan luomus vai muukalaisten suunnitelma?”* Tiesin julistaneeni oman kantani varsin selvästi. Ja tämä on johdattanut minut kauas. Jaan tulevilla sivuilla teidän kanssanne joitain seikkoja siitä uskomattomasta polusta, jota olen seurannut.

Matkaamme yhdessä maailman ympäri — Kreikkaan, Argentiinaan, Englantiin, Walesiin, Skotlantiin ja Irlantiin; Italiaan, Amerikkaan, Peruun, Keniaan, Ghanaan, Etelä-Amerikkaan, Filippiineille, Intiaan ja Australiaan. Istumme tutkijoiden ja tietäjien, oppineiden ja pyhimysten seuraan, jotka kannus-

tavat meitä tutkimuksissamme. Käymme Fesenkovin astrofyyysisessä instituutissa sekä al-Farabi Kazakh yliopistossa Kazakstanissa ja opimme uskomattomista DNA-löydöksistä maailmanluokan tutkija Maxim Makukovilta. Vietämme jonkin aikaa Amerikan itä- ja länsirannikoilla ja kuuntelemme John Mackin ja Barbara Lambin kaltaisia psykologeja. Pehdymme tarkemmin muinaisten alkuperäiskansojen sieppauskertomuksiin aboriginaalivanhin Shane Mortimerin seurassa. Vatikaanin heprean kielen tutkija ja kääntäjä Mauro Biglino johdattaa meidät keskeisiin historiallisiin sanoihin, jotka ovat olleet piilossa ja tukahdutettuina kyseenalaisen käännöstyön vuoksi vuosisatojen ajan.

Argentiinassa tapaamme elokuvantekijä Alan Stevelmanin ja Amerikassa kuuluisan UFOlogi Richard Dolanin. *5th Kind TV:n* Anthony Barrettin seurassa pääsemme käsiksi erittäin haastavaan nykytutkimukseen. Antropologi Maria Scholtenin seurassa näemme todisteen pidemmästä ja mielenkiintoisemmasta sivilisaatiotarinarasta kuin minkä sinä ja minä opimme koulussa. Argentiinalaisten, ghanalaisten, amerikkalaisten ja australialaisten kokijoiden tarinat rohkaisevat meitä yhteisellä matkallamme ja kannustavat meitä jatkamaan tutkimuksiamme.

Saavuttaessamme yhteisen matkamme päätepisteen toivon, että paikalle ilmestyisi henkilökohtaiseen keskusteluun kirjailija, joka haastoi minut 11-vuotiaana esittämään suurempia kysymyksiä. Mitä muuta hän onkaan mahtanut oppia niiden vuosikymmenten aikana sen jälkeen, kun tarinamme ensi kertaa ristesivät. Tarkoitan tietysti *Chariots of the Gods* -kirjan kirjoittaja Erich von Dänikenä.

Seuraavassa luvussa kohtaamamme valkoiset kanit ovat omia perheenjäseniäni ja he johdattavat meidän uskomatto-

maan kaninkolojen verkostoon. Esittelen heidät seuraavassa luvussa, jossa syöksymme vuoristoradan ensimmäistä pudotusta, ja varoitan teitä — pitäkää hatuistanne kiinni.

Ennen kuin kiihdytämme ensimmäisen pudotuksen pohjalle, haluan kiittää teitä henkilökohtaisesti tämän kirjan valitsemisesta ja halusta jakaa tämä polku kanssani. On ilo olla teidän seurassanne. Addiktiivisena kirjoittajana minulle kyse on kokemuksen jakamisesta ja sellaisen kirjan ojentamisesta teidän käsiinne, jonka olisin toivonut itselleni annettavan vuosia sitten. Asettaessani kynän ensimmäistä kertaa paperille minulla ei itse asiassa ollut aavistustakaan millaisia unohdettuja aarteita prosessissa pintaautuisi — ja kaikkein vähiten niitä, jotka olivat haudattuina syvälle omaan alitajuntaani.